

derved indtjente Løn, rejser der sig det Spørgsmaal, hvorvidt det offentlige ikke ofte er nødt til at supplere en for ringe Arbejds løn.

Dette Problem optræder dog ikke rent, naar det drejer sig om at træde til, fordi vedkommende paa Grund af Sygdom, stor Børneflokk ell. lign. ikke kan ernære sig selv; thi i disse Tilfælde er der ingen Tvivl om, at det offentlige Forsørgelsesvæsen netop har Opgaver at løse, men det vanskelige Spørgsmaal fremtræder først, naar det ikke er paagældendes personlige og særlige Forhold, der er Aarsag til Trangen, men den Omstændighed, at den *normale Arbejds løn* i vedkommende Fag eller Branche er saa lav, at den ikke er tilstrækkelig til en Families Eksistens.

Dette Spørgsmaal om Supplerings af Arbejds lønnen gennem offentlige Tilskud til den enkelte trængende er ikke af ny Dato, men fremtraadte første Gang med særlig Kraft i England under Overgangen til den nuværende Produktionsformer gennem en Fattiglov fra 1782, hvorefter man gennem offentlige Understøttelser supplerede de altfor lave Arbejds lønninger. Dette System virkede som en Opmuntring til Arbejdsgiverne til vedvarende at holde Lønningerne nede paa et altfor lavt Niveau og demoraliserede Arbejderne. Kritikken af dette System blev da ogsaa efterhaanden saa stærk, at Systemet blev ændret.

Disse Erfaringer fra England har imidlertid ikke virket tilstrækkelig skræmmende. Og heller ikke i Danmark har det været et ukendt Fænomen, at lave Arbejds lønninger er blevet suppleret med offentlig Hjælp. Navnlig var det i de første Krigsaar mange Steder Skik og Brug, at Hjelpekasse midler blev brugt hertil. Efterhaanden som Fagforeningsbevægelsen har vokset sig stærkere, har dennes Ledere dog vendt sig mod dette System, der angriber Bevægelsen i Roden.

Lovgivningen har ikke hidtil beskæftiget sig med dette Problem, men man har fundet det rettest at tage Spørgsmaalet op i nærværende Forslag, og det er derfor i § 298 fastsat, at det ikke er tilladt at supplere en *normal* Persons Arbejds løn i Tilfælde, hvor han kan faa Arbejde i *normal* Arbejds tid, med mindre der ikke findes nogen Organisation, han kan blive Medlem af. Og selv om der ikke findes nogen saadan Organisation, gælder Forbudet dog, hvis Lønnen er paa Højde med overenskomstmæssig Løn i tilsvarende Fag. Forbudet er saaledes ikke undtagelsesfrit, idet det ikke gælder for Per-

soner, der faar en unormal Løn, og som ikke har en Organisation i Ryggen.

Som anført ovenfor tager Forholdet ikke Sigte paa de Tilfælde, hvor vedkommende paa Grund af *sine egne særlige Forhold* ikke kan klare sig med den normale Løn. En almindelig Undtagelse i Overensstemmelse hermed har man dog ikke fundet det forsvarligt at give, men man har dog i Stk. 2 fastsat, at Reglen kan fraviges under saadanne særlige Forhold, forsaavidt Kommunalbestyrelsen tiltræder det.

Til § 309.

De Hensyn, der har ført til Reglen i § 305, Stk. 1, om, at Invaliderente, Aldersrente og lign. ikke maa suppleres med Kommunegæld, har som nødvendig Konsekvens medført Reglen i § 309 om, at den Hjælp, der i et givet Trangstilfælde ydes i Form af Kommunegæld, ikke maa overstige den Hjælp, vedkommende formentlig vilde kunne have faaet til Trangstilfældets Afhjælpning i Henhold til Folkeforsikringsloven eller nærværende Forslags Bestemmelser om Selvhjælp, hvis han havde opfyldt Betingelserne for at faa saadan Hjælp. Reglen synes selvfølgelig, idet man ikke skal kunne tjene ved ikke at gaa ind i Forsikringen eller ved ikke at opfylde Betingelserne for Særhjælp, men man har dog begrænset Reglen til kun at gælde Hjælp i Form af Penge og Naturalier, idet en trængende ikke, som Følge af det nævnte Princip, maa unddrages nødvendig Sygehusbehandling ell. lign. eller skal kunne slippe for Tvangsindlæggelse paa Forsørgelsesanstalter eller Arbejdsanstalter.

Ligesom der i § 305, Stk. 2, er gjort en Undtagelse for Reglerne i § 305, Stk. 1, har man ogsaa gennem § 309, Stk. 2, aabnet Mulighed for Afvigelser fra det ovenfor omtalte Princip.

Til § 310.

Ydelsen af Rejsehjælp er et af de Forhold, der har givet Anledning til de fleste mellemkommunale Stridigheder. Man har derfor fundet det paakrævet at optage Regler herom i Loven. De foreslaaede Regler er i Overensstemmelse med Praksis, idet de fastslaar, at Rejsehjælp aldrig maa ydes til Vagabonder og kun til Personer, der har sikret sig Arbejde af mere vedvarende Karakter paa det Sted, hvortil han ønsker at rejse. Yderligere vil Rejsehjælp kunne ydes, hvis Familien i Forvejen har fast Bopæl i vedkommende Kommune, og Forholdet mellem ham og Familien ikke er afbrudt.